

Lange Voorhout 62 is een van de huizen gelegen tussen het imposante Hotel Des Indes en het Paleis Lange Voorhout. Het is een weinig opvallend huis. Alleen de ware stadswandelaar zal misschien het oude waterpompje (voor de schoonmaak) aan de gevel eens opgevallen zijn, of het smalle steegje achter de linkerdeur van het buurhuis nr. 64. Via dit steegje kan je de binnenplaats van nr. 62 bereiken; het is een overblijfsel van een eeuwenoud recht van doorgang van de bewoners van nr. 62 naar het Smidswater (nu niet meer mogelijk) en naar het Voorhout.

Lange Voorhout 62 kreeg zijn huidige gedaante in 1776. In dat jaar werd het gekocht door Adriaan Senn van Basel, schepen van Schieland. Van Basel was in 1755 in Batavia geboren en keerde in 1769 met een aardig vermogen terug naar Nederland, waar hij in Harderwijk rechten ging studeren. Hij betaalde voor Lange Voorhout 62 21.000 gulden. De vorige eigenaresse was Cornelia Hillegonda van Heemskerck. Deze Cornelia was de echtgenote van Abraham Westerhof die in 1776 het huis Lange Voorhout 48 kocht.

In de vier jaar dat Adriaan Senn van Basel het huis bezat liet hij het geheel verbouwen. In 1780 kon hij het dan ook voor 45.000 gulden verkopen aan Hendrik Caan, oud-schepen van Rotterdam. De heer Caan verwierf daarmee een woning met een

DE LIJST

Een driewekelijkse rubriek over Haagse gebouwen op de rijksmonumentenlijst door Evelyn de Regt

Lange Voorhout 62, rijke patriciërswooning

compleet nieuwe achter- en voorgevel, vele fraaie geschilderde behangsels, kleden, spiegels, marmer en een schitterend nieuw koetshuis/stal.

La Fargue

Toch moet Lange Voorhout 62 ook vóór 1776 een respectabele woning zijn geweest. In de linkervoorkamer op de bel-etage — nu gehuurd door de Statenbank — is bijvoorbeeld een prachtig schoorsteenstuk van de bekende Haagse kunstschilder P.C. La Fargue (1729-1782) te bewonderen. In 1750 maakte hij waarschijnlijk samen met een van zijn broers voor deze kamer vier grote schilderstukken in opdracht van de toenmalige bewo-

ner, de kunsthedelaar Gerard ten Hoet. Ten Hoet overleed tijdens de uitvoering, maar zijn zuster Hendrika ten Hoet zette het contact met La Fargue voort. Zij schijnt de gebroeders La Fargue echter zo grof en benepen te hebben behandeld, dat deze een proces tegen haar aanspanden. De schilderstukken van La Fargue zijn er — op het schoorsteenstuk na — niet meer. De ontwerpen voor de stukken zijn als kleine schilderijtjes bewaard in het Haags Gemeentemuseum. In deze voorkamer, de voormalige eetzaal, is nog wel een 18e eeuws stucplafond aanwezig waarop Leda met de zwaan is uitgebeeld. Maar net als de overige 18e eeuwse plafonds is het met een

soort rauhfaserverf behandeld, wat eigenlijk geen gezicht is. Twee rijk gedecoreerde, openslaande deuren, evenals de overige betimmering in Lodewijk XVI-stijl, verschaffen toegang tot de achterkamer. Ook hier moeten grote schilderstukken de wanden versierd hebben. De Haagse decoratieve schilder Hendrik Schweickhardt heeft hier voor Van Basel in 1776 grote stukken met kindergroepen geschilderd, voorstellende de vier jaargetijden. In 1932 zijn deze behangsels op een veiling verkocht.

In de huidige directeurskamer, de rechterachterkamer, bevinden zich gelukkig nog wel geschilderde behangsels, hier in ca.